

Elena Bolânu

De ce s-au supărat păpușile?

Povestiri pentru prichindei

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A.

De ce s-au supărat păpușile?

Oana era cea mai fericită fetiță pentru că avea o mulțime de păpuși primite cadou de la părinți, rude, prieteni. Toate sunt deosebit de frumoase ... adică ... au fost frumoase. Din curiozitate, din puțină răutate, ea știe din ce alte motive, curând se transformau față de cum erau ele la început. Cu părinții, bietele păpuși nu aveau probleme, ci cu Oana, „răsfățata și răutăcioasa”, aşa o numea păpușile, mai în şoaptă, să nu le audă, că altfel era văi și amar de ele ...

– Eu nu mai am un ochi ... cred că este în cutia cu jucării, cineva dibaci ar putea să mă ajute ...! spuse, cu o voce tristă, păpușa cu păr roșcat.

– Privește la mine ..., ce-o fi avut cu brațul meu, nu-l mai am ..., e cumva ... pe sub pat ...? întrebă păpușa cu păr blond.

– Iar eu am rămas dezbrăcată ... mă cam rușinez ... dar n-am ce face, se auzi din colțul camerei vocea unei alte păpuși.

– Doar cu grebla să-mi mai descurce părul, cu pieptănul este imposibil, la cât de ciufulit îl am, câlții nu alta ...! se auzi dintr-un alt colț al camerei.

De sub un dulap, o păpușică, mai mult bebeluș ..., în fine, tot păpușă era, strigă la ele, din toate puterile:

– M-am gândit la un truc ..., să-o învățăm minte!!! Cum nu cunoaștem regulile de circulație, nu putem ieși pe stradă. Așa că ne ascundem de ea în cămară, ea niciodată nu intră în cămară, n-o să ne găsească muuuultă vreme ..., să-o vedem cum îi este fără noi ..., cu cine se va mai juca ...

Gândit și făcut!!!

Într-o clipă, păpușile erau în cămară, pe cel mai din spate raft, cât mai ascunse ...

De cum se trezește, Oana fugă la păpuși, să se joace puțin, înainte de a o striga mama ei ... pentru igienă ... micul dejun ...

– Mamăăă ... mamăăă ..., dă-mi păpușile!

– Dar nu le-am luat eu ...

– Atunci, cine ...?

– Tu ... ce crezi, Oana, la cum arătau, eu cred că s-au supărat și au plecat ... nu știu ... eu, în locul lor, aşa aş fi făcut ...

Oana a rămas îngândurată, din ce în ce se întrista și mai mult, nu-și găsea locul ... Mai mult absentă, s-a spălat, a mâncat, adică ... nu prea a mâncat. Stătea și aștepta ... nici ea nu știa ce anume ..., încerca să dezlege misterul ..., se gândeau că nu aveau cum să plece de acasă, că nu știau regulile de circulație, a căutat prin toate colțurile, pe sub paturi, pe sub dulapuri, la bucătărie ..., peste tot ...

Era foarte tristă. Se cuibări în fotoliu, se făcu mică cât un ghem, cât ghemul bunicii, nu mai avea chef ... nici de vorbă, nici de desene animate, nici de plimbare, nici de joaca cu copiii de pe stradă ... de nimic.

- Mamăăăăă! dădu să îngaiame.
 - Mamăăăăăă! şoptea, nu striga, de parcă se simtea vinovată.
 - Mamă, te rog frumos ..., mă ajuți să găsesc păpuşile?
 - De ce?
 - Păăăi ..., nu îndrăznea să spună ce gândeau.
 - Ai să le spui ceva? o îndemnă mama ei, să-i afle gândurile și intențiile de a-și repara greșelile.
 - Cred că ... Da, da, da!
 - Atunci, să mergem!
 - Iluă de mâna și cotrobăi prin toate ungherele, până ajunse lângă cămară.
 - Aici nu cred că ar putea fi, aici țin conservele, toate rafturile sunt pline!
 - Să încercăm totuși ... te rog, mamă! și o strânse, cât putu ea de tare, pe mama ei, de mâna, doar, doar să o convingă ... să nu renunțe ... să le găsească cumva ...
 - Deschide tu ... ușa!
 - Mulțumesc, imediat!
- Cu dificultate, s-a înălțat pe vârfuri să poată ajunge la clanță, a apăsat, dar nu suficient pentru a putea deschide. Mâna mamei s-a aşezat cu blândețe peste mânuța ei și ... a apăsat.

Uşa s-a deschis. Două perechi de ochi căutau păpuşile ... de sus în jos, de jos în sus, prin colțuri, rafturi, în fața borcanelor, în spatele borcanelor, și ... deodată ... le zări ... niște umbre în semiîntuneric, dar nu încăpea îndoială ... ele erau, erau acolo ...

Cu o voce blândă, pe care păpuşile nu o mai auziseră până atunci, Oana le spunea:

– Vă rog să mă iertați ... că ... nu am avut milă de voi ... în joaca mea ..., că am fost egoistă ... uneori răutăcioasă ... vă promit că îmi voi repara greșelile ..., că voi avea grija de voi ..., vă voi repara cu ajutorul tăiei, vom fi cele mai bune prietene ...

Din acel moment, Oana, cu ajutorul dibăciei tatălui ei, le-a reparat și le-a prețuit aşa cum ar fi trebuit să o facă înainte de a primi acea lecție de la bietele păpuși.

De fericite și din recunoștință, când Oana trecea pe lângă ele sau se aprobia, cu gând să se joace, păpușa roșcată îi făcea cu ochiul, păpușa blondă o saluta ridicând brațul, altele își fluturau pletele în vânt sau făceau piruete ca să-și arate rochiile cele frumoase, să le tot privești și să te bucuri, alături de ele, că de acum sunt mai puțini copiii care nu știu să se joace cu jucăriile, iar aceia care vor să afle, să vină la Oana să întrebe.

Pățania aparatelor de joacă

Mihai și Ștefan îndrăgeau foarte mult grădinița, activitățile ce se desfășurau zilnic, pe doamna educatoare, pe colegi și, în mod deosebit, aparatele de joacă. De abia așteptau programul distractiv când, încolonați, ieșeau la aparatele de joacă, la leagăne, tobogane, balansoare, scrânciob, groapa cu nisip ...

Pe rând, supravegheți, se bucurau de ele din plin. Când veneau părintii să-i ia acasă, de abia se desprindeau, ar mai fi stat mult și bine, uitând și de foame și de odihnă. Mai greu le-a fost în ultima zi de grădiniță, când și-au luat rămas bun de la aparatele de joacă, urmând să se revadă în toamnă, la începutul noului an școlar.

Cu bicicleta, cu puieți de animale din gospodăria bunicilor, cu jocurile cu prietenii, vacanța mare a trecut repede, lăsând în urmă amintiri frumoase, tocmai bune de povestit în prima zi de grădiniță.

Ca de fiecare dată, a sosit și această zi, încărcând sufletele copiilor de bucurie și emoții.

Reîntâlnirea cu doamna învățătoare, cu toți colegii, i-a bucurat pe amândoi dar ei așteptau cu nerăbdare să iasă în curte, la joacă. și în sfârșit, sosi și momentul revederii cu aparatele de joacă. Dar ...

– Stai, așteaptă, strigă, speriat și agitat, leagănul. Nu te așeza, m-au rupt ..., nu vreau să cazi, să te accidentezi chiar din prima zi!

– Dar ce-ai pătit? întreabă Mihaiță și Ștefan, nedumeriți.

– Toată vara, niște băieți, mai înalți decât voi, noaptea târziu, se credeau mai degrabă pe aripile vântului și nu intr-un leagân, aşa ... cum vă dădeați voi. După una și alta, țineau cu picioarele de parcă le-am fi făcut ceva rău și voiau să se răzbune pe noi. Nu i-am înțeles. Uitați în ce hal ne-au adus!

– Dacă nu vă e de ajuns, veniți și la mine, strigă toboganul, supărat și el. De parcă nu luncesc destul de bine, așezați, aşa cum era normal, alergau pe mine de jos în sus și de sus în jos, tropăind cât îi țineau picioarele, până când mi s-au slăbit încheieturile, au sărit toate suruburile. Acum sunt tocmai bun de reparat. Nu puteți să vă mai jucați acum cu mine!

– Veniți să-mi vedeți umbrela ce vă proteja de soare, strigă balansoarul, acei huligani se agătau cu mâinile de ea și se balansau în aer până când s-a rupt și am rămas în bătaia soarelui, a vântului și a ploii până când lemnul s-a umflat, de vopsea s-a dezbrăcat, uscăciunea l-a uscat ...

– Gata ... este îngrozitor ..., nu este posibil, poate că ar trebui anunțată poliția, nu știm prea bine ce e de făcut, o chemăm pe mama ..., pe doamna educatoare ..., să asculte povestea voastră și să spună ce e de făcut.

Nu mai voiau să asculte, erau atât de supărați și impresionați încât s-ar fi revoltat. S-au hotărât să-i spună doamnei educatoare ce auziseră de la aparatele de joacă. Până să ajungă la doamna educatoare, au văzut că au sosit meșterii să repară tot ce stricaseră băieții cei răi. De la meșteri, Mihai și Ștefan au aflat că acești băieți vor fi pedepsiți!

Furnicuța-fuguță

Freamătul naturii pe întreg întinsul verii era întregit de forfota gâzelor, furnicuțele își rostiau munca în colonie din zori și până-n seară iar greierașul dădea adevărate concerte în fiecare zi, după apusul soarelui.

Se tot întreba greierașul de ce erau atât de ocupate furnicuțele, de parcă timpul nu le ajungea, în vreme ce el își dedica tot timpul strunelor de chitară, încălzind sufletele celor ce-i îndrăgeau talentul înăscut și râvnit de cei fără niciun har, mai ales artistic. Le-a tot urmărit și încliat că nu-i acordă câtuși de puțină atenție, îi strigă furios ultimei furnicuțe din roi:

– Heeee, heeee, stai puțin de vorbă cu mine, tu, cum te-o fi chemând, dacă tot ai rămas la urmă.

– Pe mine mă cheamă Furnicuța-fuguță și dacă sunt la urmă nu înseamnă că sunt leneșă, dar tot nu am timp de palavre cu tine, ne așteaptă regina să ne aprecieze munca, dacă tu ai timp de pierdut ... n-ai decât ... înainte de a se strica vremea, trebuie să umplem cămara cu provizii, că doar n-om cere la vecini ...

Și atât a fost ...

A rămas profund nemulțumit de puțina atenție acordată de această furnicuță „o fi ea hărnicuță, dar cam obrăznicuță ... auzi ... provizii pentru iarnă ... că doar n-om cere la vecini ... știe ea pe cineva care cere la vecini?... mă rog ... nici măcar nu știu ce a vrut să spună, și nici nu vreau să știu...”

A doua zi s-a și postat în calea lor, să mai prindă o frântură de conversație... să mai afle și el câte ceva despre ciudatele ființe ... tot de la Furnicuța-fuguță, căci celealte nici măcar nu se uitau la el.

– Heeee, heeee, te rog, Furnicuța-fuguță, răspunde-mi la o singură întrebare, cum reușiți să prindeți aşa viteză, fără să puteți sări ca mine ... în salturi mari, de parcă ai fi pe cai ...

– N-ai aflat despre noi că avem șase piciorușe? Ele ne ajută să prindem aşa o viteză, cum nu are nicio altă insectă...

– N-am aflat despre voi mai nimic, vă tot văd mărșăluind continuu ... și cam atât ...

– Citește și vei afla că suntem cele mai inteligente insecte, ordine și disciplină numai la noi întâlnnești ... suntem adevărați soldaței ... altfel cum ne-am procura provizii pentru toată iarna, de nu ne-am grăbi, la iarnă am umbla din ușă-n ușă să cerem de mâncare ... și ar fi rușine mare ...

Deodată nu s-a mai auzit și nu s-a mai văzut, era alături de celelalte, grăbindu-se spre mușuroi ... să arate reginei că sunt adevărate lucrătoare ...

Supărat și, de data aceasta, nemulțumit de răspuns, se culcuși în pământul negru și reavăn, când noaptea cuprinde pământul și se aşterne liniștea, doar el ce o mai strica sau o fermeca, depinde de cine o asculta, frământat de gânduri ... „De ce era aşa de diferit de furnicuțe ... , de ce el avea timp berechet să-și acordeze chitara, să cânte, să-și bucure prietenii, să le arate cine este un adevărat artist ... auzi ... e rușinos să ceri de mâncare ... provizii pentru toată iarna ...”

Se și crăpă de ziuă, nu știa cum și când a adormit ..., îl cam dorea gâtul de la atâta cântat și un foșnet cunoscut străbătu toată vegetația încă somnolentă ... Erau furnicile ..., părăsiseră colonia ... și plecaseră în căutarea hranei, să o descopere cu ajutorul antenelor, apoi să o fărâmițeze și, individual, să își pună pe spate, bucăți din ea, mult mai grele decât corpul lor ... cum numai ele puteau să facă ... și plecau spre casa ... numită colonie.

– Heeee, heeee, greierașule, bună dimineața, nici acum nu te-ai trezit? Soarele e sus, nu e timp pentru zăbavă ...

– Nu mă cicăli, mai bine spune-mi cum să ajung la voi, să ne împrietenim, poate am nevoie de ajutorul vostru ... știu eu ... e bine să ne cunoaștem ... să ne împrietenim ... să ne povestim ...

– Dragă greierașule, ascultă la mine, de vei cuteza să te apropii, la ușa mușuroiului te va întâmpina furnica-soldat, dar n-ai nicio sansă să pătrunzi în mușuroi. Cu capul său astupă intrarea, iar de nu-ți va recunoaște miroșul, va fi vai de tine! Eu nu te-ăș sfătui să încerci, sigur vei da de necaz, are armele ei să te țină departe de mușuroi, ca pe orice oaspete nedorit. Noi nu primim vizite ... că nu avem încredere ... și nu avem timp de palavre ...

Abătut și posomorât, privi în jur, de parcă aștepta ajutorul cuiva, nehotărât, mai mult pierdut, își luă chitara și plecă să cunoască și alte gâze, mai amabile și mai darnice ... dacă va avea noroc ...

După mai multe concerte în seri de vară, timpul a început să se schimbe, bruma rece i-a înghețat trupul plăpând, soarele îl mânăgâia din ce în ce mai puțin, frunzele au acoperit pământul, vântul rece intra prin toate crăpăturile și-l îngheța de tot, hotărât, natura refuza să mai fie prietenoasă cu el.

S-a retras în culcușul său primitor, confortabil, nu mai avea chef de cântare, iar trecerea timpului a făcut ca foamea să îi dea târcoale. S-a gândit să se culce, căci să dormitez, în speranța de a-și minți foamea. Și-a coborât o geană, apoi încă o geană și l-a cuprins dorința și nevoie de a dormi. A reușit! Dar pe timp nu l-a putut păcăli. El nu stă în loc, pentru nimeni. După ce s-a scurs timpul de odihnă, și-a ridicat pleoapele pe rând, una câte una, ca odinioară, de frică să nu-l cuprindă iar foamea. „De ce ți-e frică nu scapi”. Parcă avea furnici în stomac. A încercat să adoarmă iar, dar nu a mai reușit. Nu-și găsea liniștea. Ce să facă, cui să spună, cui să ceară de mâncare? A prins curaj, în cele din urmă, să iasă, să meargă în prejma mușuroiului, să-și încerce norocul ... cu Furnicuța-fuguța.

Un cap mare, nefiresc de mare, astupa intrarea în mușuroi, ... era soldatul de care îi vorbise Furnicuța-fuguța.

– Bună ziua, furnicuță-soldat, știi ... aş vrea să vorbesc cu Furnicuța-fuguța, mi-e tare foame, un grăunte, căci jumătate, mi-ar fi suficient să-mi potolească foamea, am înțeles că aveți cămara plină, dacă vreți, dacă puteți ...

– Dragă micule artist, nu încerca să mă convingi, nu ai nicio sansă, la noi e ordine și disciplină, toată vara am muncit, hrănă pentru noi să avem, și nu pentru cei ce-au tot cântat și de muncă au uitat, că vine iarna geroasă și te întreabă ce-ai în casă ... mergi și cântă ... pe răzoare, poate găsești de mâncare...un fulg de nea, mai degrabă să-ți potolești setea sau, dacă ai noroc, poate găsești un vierme șchiop ... ce n-a avut timp să ajungă în adăpost ... ha, ha, ha ...

Cu bărbia-n piept, cu capul plecat și ochii înlácrimați, luat peste picior, ca un neghiob, se întoarse în culcuș, neștiind ce-i de făcut ... să stea în amortire ..., până când o vrea primăvara să vină, mai mult el nu știa, nu se pricepea ... poate știi tu ceva ... să fie în grija ta ...

Prietenii la nevoie se cunosc

Prin întreaga pădure, până în înaltul cerului, zgomotul drujbelor trimitea vibrații ce te cutremurau, de parcă nu era suficient dezastrul natural al habitatului bietelor animăluțe. Se întrebau unde este pădurarul, să le vină în ajutor prietenul lor ce le procura hrană, apă, preocupat chiar și de sănătatea lor, ajutându-le în construirea adăposturilor.

Fiecare animal avea tot ce-și dorea, apă rece de izvor, fructe proaspete din pădure, frunze, după gust, și, ca răsfăț, hrană procurată de el și așezată într-un spațiu special amenajat.

Oamenii răi au năvălit în amurg să taie pădurea fără să-i preocupe viața animalelor care trăiesc acolo.

Un urlet prelung înconjura pădurea. Era lupul, își anunța semenii de pericol. Grija nu era numai pentru el, ci pentru toți locuitorii pădurii. De cum se întâlni cu ursul, îi spuse:

– Ferește-te, copacii sunt doborâți la pământ, poți fi în pericol. Trebuie să ne adăpostim în bârlogul meu construit de vânător, sub pământ, asemeni unei peșteri, ne vom simți în siguranță.

– Să ne grăbim! Încuvîntă ursul.

Ocoliră un drum abrupt, că bietul urs urca cam greoi, și porniră pe o cărare făcută de căruța pădurarului în timp ce tot urca la adăposturile animalelor. În cale le ieși vulpea, speriată și îngrijorată de semnalul lupului, și numaidecât fu invitată:

– Salvează-te de oamenii răi și vino cu noi!

Și-au continuat drumul cu grabă, atât cât se putea, căci ursul fiind greoi deja gâfâia. Vulpea fiind zveltă îi tot îndemna să grăbească pasul căci zgomotul drujbelor se tot apropiă și viața lor era pusă în pericol. Țup, țup, țup și-o veveriță, luncând pe-o creangă, ca pe-o liană, se postă în fața lor și-i întrebă:

– Ce se-ntâmplă? Ce se-ntâmplă? Ce se aude? Unde mergeți?

– Ferește-te de oamenii răi și vino cu noi!

Lupul, ursul, vulpea și veverița merg încolonați, privind fiecare în urma sa, să se asigure că sunt toți, nevătămați.

De cum au trecut de un câmp, l-au descoperit pe iepuraș, cu ochii larg deschiși, cu urechile ciulite, auzise zgomotele și nu pricepea ce se întâmplă, cerea ajutor cu toată ființa lui.

Lupul îl privi cu îngrijorare și îi spuse:

– Ferește-te de oamenii răi și vino cu noi!

Sări din culcuș precum o săgeată și intră în coloană.

Lupul, ursul, vulpea, veverița, iepurașul priveau la cel din urma lor pentru a se asigura că sunt nevătămați și hotărâți să ajungă la adăpost, departe de oamenii răi dar și cu speranța că va auzi și pădurarul zgomotele ciudate și le va veni în ajutor, și va opri din fapta lor nesăbuită pe cei care voiau să taiie toți copaci. Pe colină deja se zărea adăpostul lupului, de cum au ajuns, s-au strecurat înăuntru, apoi și-au astupat intrarea bine sub acoperișul de frunze, fără să bănuiască, nicio clipă, nimeni, că acolo animăluțele își salvează vietile. Liniștiți că s-au pus la adăpost, au rămas în aşteptare până la încetarea zgomotului, și de acum s-au pus pe snoave, pe glume, să-și povestească peripeții din viața lor ... se simțeau bine împreună.

Nici n-au realizat că zgomotul a încetat, așa de bine se distrau, noroc că iepurașului i se făcu foame și i-a întrebat ce e de făcut, că la provizii nu s-au gândit, și are de gând să caute ceva de mâncare.

– Mi se pare ... spuse lupul, zgomotul a încetat?

– Da, da, da, strigări în cor toți, bucuroși și nerăbdători să iasă cât mai repede afară, la lumină, în miroslul de pădure, să le foșnească frunzele sub picioare, să alerge, să se cătere, să se bucure de viață.

Într-o clipă au fost afară din adăpost, au dat nas în nas cu pădurarul ..., și căuta să îi asigure că nu mai vin cei care le stricaseră liniștea, și alungase ... de acum sunt în siguranță. L-a felicitat pe lup pentru ideea salvatoare, pentru spiritul de prietenie de care a dat dovadă, și apoi pe toți că au ascultat de sfatul lupului.

Peștișorul auriu

Într-o seară de vară, când greierașii ţârâiau prin iarbă iar vântul adia ușor printre frunzele copacilor, pe malul unui iaz stătea un bătrân pescar. Într-o zi întreagă nu prinsese niciun pește! Acum se pregătea să își strângă undițele și să se întoarcă acasă. Se gândeau că va merge acasă la bătrâna lui, cu mâna goală, fără niciun pește.

Alături, cățelușul Pichi, cu botul pe lăbuțe, privea luciul apei la fel de trist și deznădăjduit. Pentru o clipă a crezut că visează, dar era real, în fața lui, din luciul apei, ieșise un peștișor cu reflexe aurii care îi șoptea:

- De ce ești supărat, cățelușule?
- Dar tu cine ești? Îl întrebă nedumerit cățelușul.
- Sunt peștișorul auriu, n-ai aflat de mine?
- Ba da, din povești... Sunt supărat că stăpânul meu cu suflet bun este trist, nu a reușit să prindă nici măcar un pește, să uite de supărările sale.
- Care îi sunt supărările?
- Copiii lui nu l-au mai vizitat de foarte multă vreme, au plecat în lume și au uitat că au părinți care le duc dorul, că sunt neputincioși și o duc greu, picioarele abia îl mai duc, bătrâna lui soție este și ea bolnavă ...
- Liniștește-te, îi voi face o bucurie, dacă ai răbdare, îi voi îndeplini trei dorințe, imediat ce mă voi agăța în acul undiței lui ... și dispără sub apă, cât ai zice pește.

Apa făcu bulbuci și bătrânuțul trase undița strigând de bucurie:

- Nu cred ... nu cred ... tocmai acum la plecare ... nu se poate ... nu văd bine? Ce spui, Pichi? Tu ce vezi?

Până să primească răspunsul, peștișorul auriu spuse bătrânelui:

– Dacă mă vei slobozi, când vei ajunge acasă vei descoperi trei bucurii, îți voi îndeplini trei dorințe, pe care le-am citit în gândurile tale.

Bătrânel nu știa de contribuția partenerului său de pescuit. Era atât de bucuros, că nu știa ce să facă, se blocase, ținea undița cât putea de strâns, să nu-și scape norocul, iar peștișorul se zbătea ca-ntr-o comedie, doar, doar și-o aminti ce are de făcut bietul bătrânel, cu el.

Abia când Pichi l-a pișcat cu dintii, puțin ... de braț, a realizat că trebuie, degrabă, să elibereze peștișorul și să meargă iute acasă, să-și descoreze bucuriile ca urmare a împlinirii celor trei dorințe promise de auriul peștișor. Cu mișcări pripite, cu chipul radiind de bucurie, ridurile ce-i brăzduau fața dispăruseră ca prin minune, eliberă peștișorul și porni spre casă împleticindu-și picioarele, de nerăbdare și de neputință. Cu cât se aprobia de casă, aflată în preajma iazului, picioarele îi devineau mai ușoare și mai ușoare, ca în vremurile de demult, ajutându-l să ajungă și mai repede, doavadă că peștișorul auriu deja îi îndeplinise o dorință. Pietrele și bolovanii nu mai erau obstacole pentru el, le lovea ca pe niște mingi de parcă ar fi jucat fotbal, sportul lui preferat în tinerețile demult apuse.

În căsuța sărăcăcioasă se auzeau voci cunoscute, râsete de bucurie, era o atmosferă de sărbătoare. Simțea că nu mai apucă să deschidă ușa. Mai, mai să se împiedice chiar în pragul ușii, noroc că l-a sprijinit cătelul trăgându-l de cracul pantalonului. S-a sprijinit puțin de peretele casei ... s-a echilibrat ... a tras aer în piept ... să poată înainta, să-și găsească forța necesară să ajungă în casă, să vadă odată ... ce se-ntămplă?!? Pichi sărea ca un titirez la picioarele lui, apoi sărea cu lăbuțele din față la clanță, făcea salturi să ajungă la ea, să o tragă în jos, doar, doar să-o deschide mai repede. Oricât s-a străduit, nu a reușit. Era prea scund ... De priceput se pricepea dar nu-l ajuta înălțimea ...

În sfârșit, mâna bătrânelui ajunse pe clanță, o apăsă, împinse ușa și se postă în prag. Mai departe, nu crezu ochilor ce văzu ... O masă îmbelșugată, cum nu a mai fost vreodată, iar de gâtul lui stăteau aninați fiii lui, demult plecați în lume. Obrajii nu cuprindeau sărutările primite, îmbrățișările nu mai aveau orânduială, iar bătrânică lui, cu obrajii brăzdați de lacrimi de bucurie, îl privea cu o imensă fericire din fotoliul uzat de trecerea timpului, precum chipul ei, dar nu mai conta ...